

Arrest

nr. 243 566 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Eric MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die loco advocaat Mr. E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 januari 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 oktober 2019. Op 20 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 19 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn geboren te Adi Belsey. U verklaart van 2007 tot 2012 uw militaire dienst te hebben vervuld in Keren, u was er postbezorger. U verklaart in 2012 gehuwd te zijn met Akberet Kidane Araya. Zij verblijft op het moment van het persoonlijk onderhoud in Adi Mesho. U verklaart geen kinderen te hebben. In januari 2014 bent u vertrokken uit Eritrea. U reisde naar Italië waar u kon kiezen naar welk land u gehervestigd werd. U werd daarop in november 2018 overgebracht naar Spanje. Bij uw aankomst verkreeg u er een rode kaart die zes maanden geldig bleef. U bleef vier maanden in een opvangcentrum in Spanje en werd er erkend als vluchteling. Het leek u echter geen goed land en in maart 2019 besloot u Spanje te verlaten en naar Frankrijk te reizen. U verbleef enige tijd in Calais alvorens verder naar België te reizen. op 20 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet in Spanje te zijn kunnen blijven omdat de economie er niet goed is, u verklaart er geen werk te zullen vinden. U klaagt eveneens aan dat het in Spanje niet mogelijk zal zijn uw familie over te brengen.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk een Eurodac-hit waaruit blijkt dat u in Murcia internationale bescherming werd toegekend, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Spanje (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.2 en p.6), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 18.12.2019 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Spanje op 13.02.2017. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13.02.2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019,

nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie. U verklaart daarbij er niet te kunnen werken omdat de economie er niet goed draait en zelfs lokale mensen er vertrekken omdat er geen werk te vinden is (CGVS p.7-8). U haalt echter géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen.

In uwen hoofde zijn er daarenboven geen indicaties van verhoogde kwetsbaarheid. U bent een jongeman die geen individuele problematiek aanhaalt en zelfs verklaart er te kunnen zoeken naar werk indien nodig (CGVS p.7). U geeft niet aan dat er enige individuele redenen of omstandigheden zijn die het voor u moeilijker zouden maken om in Spanje een leven op te bouwen, u verwijst enkel naar het feit dat u er zou moeten vechten om te overleven en er steeds naar huisvesting zou moeten zoeken (CGVS p.9). U kon daarbij niet aantonen dat enige bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Daarnaast dient gewezen op de vaststelling dat het feit dat u reeds na een kort verblijf in Spanje besloot te vertrekken niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan op te bouwen of uw rechten te doen gelden. U verklaart er niet eens begonnen te zijn om naar werk of een huisvesting te zoeken, hoewel u verklaart hiertoe in staat te zijn. Evenmin deed u enige navraag naar uw rechten en mogelijkheden in Spanje (CGVS p.7). U geeft daarbij aan nooit de intentie te hebben gehad om in Spanje te blijven aangezien u het land niet kon aanvaarden en er van bij het begin niet van hield (CGVS p.7). Daaruit blijkt dat u nog geen begin van inspanning leverde om een bestaan op te bouwen in Spanje.

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Spanje (CGVS p.9), kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Spaanse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoont dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Spanje aan de hand van de mogelijkheden die de Spaanse wetgeving u terzake biedt, u verklaart zelfs zich hieromtrent niet geïnformeerd te hebben maar baseert uw kritiek op wat u van anderen hoorde (CGVS p.9), moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst, in casu Eritrea."

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, van artikelen 4 en 20.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikelen 2

en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de aan haar in Spanje verleende internationale beschermingsstatus niet effectief is, dat zij Spanje diende te verlaten *“Omwille van de onverdraaglijke en onmenselijke omstandigheden (de onveiligheid in de vluchtelingen kampen [sic], en de slechte algemene socio-economische omstandigheden)”* en daar zij haar familie niet naar Spanje kan laten overkomen. Zij meent dat de commissaris-generaal geen onderzoek voert naar de realiteit van de levensomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Spanje, terwijl volgens haar *“Verschillende objectieve bronnen”* bevestigen dat de levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in Spanje als mensonterend kunnen worden beschouwd. Zij stelt dat zij in Spanje geen normaal leven kan uitbouwen. Zij voert aan dat zij er in theorie zou kunnen werken, doch dat er geen werk is en dat zij dan ook geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zij meent ook dat dient te worden nagegaan of artikel 8 van het EVRM werd gerespecteerd en dat haar *“veroordelen tot het niet kunnen genieten van een normaal familiaal en gezinsleven eveneens tot mensonwaardige omstandigheden kan leiden”*. De verzoekende partij voert aan dat de door haar aangehaalde problemen *“wel degelijk door objectieve bronnen bevestigd worden als zijnde waarachtig”* en verwijst in dit verband *“naar de AIDA-rapporten”*. De verzoekende partij voert tevens aan dat zij geen alleenstaande jongeman is, dat zij gehuwd is en dat zij haar gezinsleven wenst uit te bouwen. Zij meent ook dat de relatief korte duur van haar verblijf in Spanje niet relevant is, aangezien volgens haar uit geen enkel element van het dossier blijkt dat indien zij er langer zou hebben verbleven, haar problemen van de baan zouden zijn, *“wel integendeel”*. Zij voert aan dat de commissaris-generaal erkent dat de Spaanse wetgeving geen gezinshereniging voorziet, terwijl een hogere rechtsnorm het respect voor het familiaal en gezinsleven poneert. Dienaangaande heeft de commissaris-generaal zelfs niet de moeite gedaan om haar uit te leggen welke mogelijkheden zij dan wél zou hebben in Spanje, aldus de verzoekende partij. Zij meent dat het niet pertinent is haar te verwijten dat zij zich niet verder informeerde of geen verdere poging ondernam om haar rechten te vrijwaren. Zij stelt *“Dat verzoeker als gehuwde man dan ook wel degelijk zich in Spanje in een situatie bevindt waar zijn rechten niét gelijk zijn aan deze van de andere Spanjaarden, en evenmin van deze van onderdanen van de Europese Unie”*.

De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Spanje geniet.

2.2.2. In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat zij in Spanje (actueel) internationale bescherming geniet. Zij stelt dat de commissaris-generaal zich louter baseert op een nazicht van een database en dat niet wordt nagegaan of de door Spanje verleende internationale bescherming waarachtig en actueel is.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') een zogenaamde “Eurodac Marked Hit” bevat waaruit blijkt dat haar vingerafdrukken op 13 februari 2017 in Murcia (Spanje) werden genomen en dat haar op 24 oktober 2017 in Spanje internationale bescherming werd toegekend. De Raad wijst dienaangaande op het gestelde in artikel 18 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr.

1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: Eurodac-Verordening), dat onder Hoofdstuk V "Personen die internationale bescherming genieten" bepaalt als volgt:

"1. Met het oog op de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden, markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend aan een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht en van wie de gegevens overeenkomstig artikel 11 eerder in het centraal systeem zijn opgeslagen, de relevante gegevens conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Die markering wordt in het centraal systeem opgeslagen overeenkomstig artikel 12 ten behoeve van toezendingen op basis van artikel 9, lid 5. Het centraal systeem stelt alle lidstaten van oorsprong in kennis van de markering van gegevens door een andere lidstaat van oorsprong wanneer er een treffer is met gegevens die zij hebben toegezonden betreffende in artikel 9, lid 1, of artikel 14, lid 1, bedoelde personen. Die lidstaten van oorsprong markeren eveneens de desbetreffende gegevens.

2. Gegevens van personen die internationale bescherming genieten, die in het centraal systeem zijn opgeslagen en overeenkomstig lid 1 van dit artikel zijn gemarkeerd, worden voor vergelijking met het oog op de in artikel 1, lid 2, vastgelegde doeleinden ter beschikking gesteld voor een periode van drie jaar na de datum waarop aan de betrokkene internationale bescherming is verleend.

Bij een treffer zendt het centraal systeem de in artikel 11, onder a) tot en met k), bedoelde gegevens toe voor alle gegevens die met de treffer overeenkomen. Het centraal systeem zendt niet de in lid 1 van dit artikel bedoelde markering toe. Na afloop van de termijn van drie jaar schermt het centraal systeem de doorgifte van dergelijke gegevens automatisch af bij een verzoek om vergelijking ten behoeve van de in artikel 1, lid 2, vervatte doeleinden, terwijl het deze gegevens ter beschikking houdt voor vergelijking voor de in artikel 1, lid 1, vastgelegde doeleinden totdat zij worden verwijderd. Afgeschermd gegevens worden niet toegezonden en bij een treffer deelt het centraal systeem de verzoekende lidstaat een negatief resultaat mee.

3. De lidstaat van oorsprong verwijdert de markering of gaat over tot de vrijgave van gegevens betreffende een onderdaan van een derde land of een staatloze van wie de gegevens overeenkomstig de leden 1 of 2 van dit artikel eerder zijn gemarkeerd of afgeschermd, wanneer zijn status is ingetrokken of beëindigd of de verlenging ervan is geweigerd op grond van artikel 14 of artikel 19 van Richtlijn 2011/95/EU."

Hieruit blijkt dat een persoon aan wie in een lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming werd toegekend, in het systeem Eurodac "gemarkeerd" wordt en dit tot op het moment waarop de lidstaat die de internationale bescherming heeft toegekend deze status beëindigd of de verlenging ervan weigert overeenkomstig artikel 14 of 19 van de Kwalificatierichtlijn. De Raad benadrukt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de Kwalificatierichtlijn in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.

In casu blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat er voor de verzoekende partij een markering in Eurodac kon worden teruggevonden waaruit blijkt dat haar op 24 oktober 2017 in Spanje internationale bescherming werd toegekend. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat de markering van de verzoekende partij als persoon die in Spanje internationale bescherming geniet werd verwijderd, dient aangenomen dat deze internationale beschermingsstatus heden nog steeds actueel is. De verzoekende partij brengt zelf geen enkel ander element bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Daarenboven verklaarde de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf dat haar in Spanje internationale bescherming werd toegekend (administratief dossier, stuk 11, "verklaring DVZ", verklaring 22). Dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift plots de waarachtigheid van de haar in Spanje toegekende internationale bescherming in twijfel trekt, is dan ook allerminst ernstig. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat niet kan worden vastgesteld of zij in Spanje de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus geniet, dient erop gewezen dat uit de hiervoor aangehaalde rechtsbepalingen blijkt dat het volstaat dat een verzoeker om internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie “*internationale bescherming*” geniet; er wordt daarbij geen onderscheid gemaakt tussen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarenboven merkt de Raad op dat de verklaringen van de verzoekende partij dat zij pas in november 2018 van Italië naar Spanje ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) niet te rijmen zijn met de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', “Eurodac Marked Hit”: vingerafdrukken genomen in Murcia op 13 februari 2017, internationale bescherming toegekend in Spanje op 24 oktober 2017). Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij zich tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen klaarblijkelijk onwetend toont betreffende haar internationale beschermingsstatus in Spanje (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Het is echter allerm minst aannemelijk dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient niet zou weten of hij al dan niet om internationale bescherming heeft verzocht en/of wat het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming uiteindelijk was. Daarenboven verklaarde de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij een document had in verband met haar internationale beschermingsstatus in Spanje dat zij tijdens een gevecht in Calais zou hebben verloren (administratief dossier, stuk 11, “verklaring DVZ”, verklaring 22), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan weer beweert geen documenten te hebben gekregen in Spanje (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Het geheel van voorgaande vaststellingen doet vermoeden dat de verzoekende partij de haar in Spanje toegekende internationale beschermingsstatus tracht verborgen te houden.

De blote bewering in onderhavig verzoekschrift dat uit de verklaringen van de verzoekende partij een gebrekkige werking van de Spaanse asielinstanties kan worden afgeleid, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Aangezien uit de informatie van Eurodac blijkt dat de verzoekende partij reeds sedert 13 februari 2017 in Spanje verblijft en dat er haar reeds op 24 oktober 2017 internationale bescherming werd toegekend en daar zij zelf verklaart dat zij tot maart 2019 in Spanje heeft verbleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij voldoende tijd had om het resultaat van haar verzoek om internationale bescherming na te gaan, alsook welke rechten er aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn.

De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

In de gegeven omstandigheden toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij zich bijkomend bij de Spaanse instanties had moeten bevragen over de actuele geldigheid van haar internationale beschermingsstatus, en een schending van de samenwerkingsplicht blijkt ter zake niet.

2.2.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die *in casu* werd toegepast, is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (verder genoemd: het arrest Ibrahim) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht dat “*dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*”

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard op grond van de vaststelling dat er aan haar in Spanje verleende internationale beschermingsstatus diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie zijn verbonden, dat zij geen persoonlijke ervaringen bijbrengt waaruit blijkt dat zij niet zou kunnen werken in Spanje, dat er geen indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid, dat zij na een kort verblijf in Spanje beslist heeft om het land te verlaten, dat zij niet naar werk of huisvesting gezocht heeft, hoewel ze hiertoe in staat was en dat zij voor het overige wetskritiek uit op de in Spanje vigerende wetgeving inzake gezinshereniging.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie. U verklaart daarbij er niet te kunnen werken omdat de economie er niet goed draait en zelfs lokale mensen er vertrekken omdat er geen werk te vinden is (CGVS p.7-8). U haalt echter géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen.

In uwen hoofde zijn er daarenboven geen indicaties van verhoogde kwetsbaarheid. U bent een jongeman die geen individuele problematiek aanhaalt en zelfs verklaart er te kunnen zoeken naar werk indien nodig (CGVS p.7). U geeft niet aan dat er enige individuele redenen of omstandigheden zijn die het voor u moeilijker zouden maken om in Spanje een leven op te bouwen, u verwijst enkel naar het feit

dat u er zou moeten vechten om te overleven en er steeds naar huisvesting zou moeten zoeken (CGVS p.9). U kon daarbij niet aantonen dat enige bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Daarnaast dient gewezen op de vaststelling dat het feit dat u reeds na een kort verblijf in Spanje besloot te vertrekken niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan op te bouwen of uw rechten te doen gelden. U verklaart er niet eens begonnen te zijn om naar werk of een huisvesting te zoeken, hoewel u verklaart hiertoe in staat te zijn. Evenmin deed u enige navraag naar uw rechten en mogelijkheden in Spanje (CGVS p.7). U geeft daarbij aan nooit de intentie te hebben gehad om in Spanje te blijven aangezien u het land niet kon aanvaarden en er van bij het begin niet van hield (CGVS p.7). Daaruit blijkt dat u nog geen begin van inspanning leverde om een bestaan op te bouwen in Spanje.

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Spanje (CGVS p.9), kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Spaanse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoont dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Spanje aan de hand van de mogelijkheden die de Spaanse wetgeving u terzake biedt, u verklaart zelfs zich hieromtrent niet geïnformeerd te hebben maar baseert uw kritiek op wat u van anderen hoorde (CGVS p.9), moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling van haar zaak is gebeurd of dat geen rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke situatie. De verzoekende partij slaagt er evenmin in de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, nu zij hoofdzakelijk algemene bemerkingen formuleert. In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij niet verder dan op algemene wijze en in vage bewoordingen te beweren dat zij in Spanje in een mensonterende situatie terecht zou komen, doch zij laat na enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij ten aanzien van Spanje een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt of dat zij er in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht zou komen. Zij komt niet verder dan de blote beweringen dat zij er geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt en dat zij er leefde in onverdraaglijke en onmenselijke omstandigheden, zonder *in concreto* te duiden waarom zij geen toegang had tot de Spaanse arbeidsmarkt, welke stappen zij heeft ondernomen om werk te vinden, welke omstandigheden van haar leven in Spanje precies onverdraaglijk en/of onmenselijk waren, *et cetera*. Met een dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat haar levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Zij verwijst ook naar de algemene situatie van vluchtelingen en asielzoekers in Spanje, doch laat opnieuw na te duiden op welke wijze haar eigen, individuele situatie hiermee correleert. Zij verwijst naar “de AIDA-rapporten”, zonder deze bij te brengen, zonder te specificeren welke AIDA-rapporten zij bedoelt en zonder daarbij *in concreto* te duiden op welke wijze haar eigen, individuele situatie met deze rapporten correleert. Voorts herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten en een algemeen betoog niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Verder wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij haar gezin niet zou kunnen laten overkomen naar Spanje. Er wordt enkel terecht opgemerkt dat, in zoverre de Spaanse autoriteiten zouden weigeren om het gezin van de verzoekende partij te laten overkomen, het de verzoekende partij vrij staat alle rechtsmiddelen aan te wenden die de Spaanse (en Europese) regelgeving haar toestaan. De blote bewering dat de verzoekende partij haar gezin niet naar Spanje kan laten overkomen, volstaat echter geenszins teneinde *in concreto* aan te tonen dat zij ten aanzien van

Spanje een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt of dat zij er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Ook in haar verzoekschrift brengt zij geen enkel concreet element aan waaruit zulks zou kunnen blijken en komt zij niet verder dan vage en algemene beschouwingen over het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, zonder dat zij *in concreto* aantoont dat zij zich in Spanje niet op dit recht zou kunnen beroepen (Spanje heeft immers ook het EVRM ondertekend) of dat zij hierdoor anderszins ten aanzien van Spanje een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt of dat zij er hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij hiernaar zelfs niet heeft geïnformeerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verder dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat de verzoekende partij langer in Spanje heeft verbleven dan zij voorhoudt (zie *supra*). Gelet op het gebrek aan concrete elementen waaruit blijkt dat de verzoekende partij ten aanzien van Spanje een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt of dat zij er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij gedurende haar verblijf van ruim een jaar sedert haar internationale bescherming werd toegekend (24 oktober 2017 – maart 2019) wel degelijk in staat was een leven op te bouwen.

De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Spanje, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De verzoekende partij kan dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhindert was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gezien het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard aangezien de verzoekende partij in Spanje internationale bescherming geniet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/7 en 48/9 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, van artikelen 4 en 20.5 van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) en van artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laat zij na te duiden op welke wijze zij deze rechtsregels geschonden acht. Aldus worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS